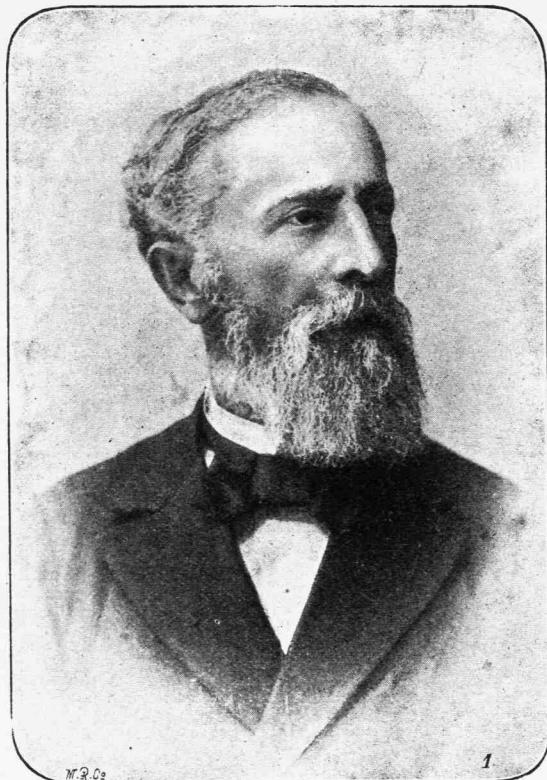

ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ

(*Αποθανών ἐν Αθήναις τὴν θητού* 1898)

ΕΙΝΑΙ πολλαὶ αἱ πένθιμοι ταινίαι, αἵτινες περιετύλιξαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος τὴν Ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, εἶναι βαρέα τὰ τελευταῖα πλήγματα κατὰ

Frederick J. Pilkington

τοῦ τύπου. Ἀπωλέσαμεν τὸν Ὁδυστέα Ιάλευμον, τὸν σθεναρὸν τοῦ ὑποδούλου Ἐλληνισμοῦ μαχητήν, τὸν διὰ τῆς γραφῆς ἐνθουσιωδῶς ὑπεραμνισθέντα τῆς ἐθνικῆς τιμῆς. Ἐδρηνήσαμεν τὸν Αλέξανδρον Βυζάντιον, τὸν ισότιμον τοῦ Ἀναστασίου σκαπανέα τῶν δημοσιογραφικῶν ἀγώνων, τὸν ἀπαρά-

μιλλον καὶ βαθύνουν τῆς Τεργεσταίας «Νέας Ἡμέρας» Διευθυντήν. Καὶ πρό αὐτῶν προεπέμψαμεν τέλος νεκρόν, τὸν Τιμοδέοντα Φιλόνυμονα, τοῦ «Αἰώνος» τὸν ἀλημόνητον καὶ μοναδικὸν συντάκτην.

«Αἰώνος» τὸν ἀλησμόνητον καὶ μονακοῦν δεῖπνον.
Θὰ ἦναι πενιχρὸς αἱ γραμμαὶ καὶ ὁρά τὰ χρώματα καὶ ἀσθενῆς τῶν φρά-
σεων η̄ διατύπωσις, προκειμένου νὰ γραφῇ ἐν σμικρῷ χώρῳ σκιαγραφίᾳ τοῦ
ἐκλιπόντος ἐπιφανοῦς **“ΕΩΩηνος”**. “Ἄλλως η̄ ἀδρός φυσιογνωμία του, η̄ ὡς ἀρχαίον,
Ἐλληνος, ὥραία καὶ ἐνφραστική, θὰ ἐπήρει, ἵνα ὑποδηλώσῃ τὸν θαυμασμόν,
οὗτονος ἐπαξιώς δικαιοῦται ὁ **Τιγολέων Φιλόνυμων**.

οντινος ἐπαξιώς δικαιουνται οἱ τελεστέροις
Δὲν ὑπῆρξε σταθμὸς τοῦ ἐθνικοῦ βίου, δεστις νὰ μὴ φιλοξενη̄ πρόδηλα
τὰ δείγματα τῆς ἔργασίας του. Ὡς δημοσιογάφος ἥψατο τὸν καιριωτάτων
ἔντηματων καὶ πειστικῶς, εἰλικρινῶς, εὐγλώττως ὑπεστήθηξεν ὅτι ἡτο σύμφω-
νον πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὸ δίκαιον. Δὲν ἦτο σύγχρονος δημοσιογάφος·
τὰ μικρὰ δὲν τὸν ἀπησχόλουν, οὐδὲ τὰ παιγνιώδη. "Οπως ὁ Ἰάλευμος καὶ οἱ
Βυζάντιοι ἔγραφεν ὑπεροφάνως, πόρρω ἰδίουν συμφέροντος, μετὰ πόνουν πρὸς
τὴν Πλειστία, ἀλλὰ καὶ σθεναρῶς, κωρίς νὰ ὑπολαμβάνῃ ὡς οὐδένος τὴν ὑβριν-
τικήν την, την ἔτι ὡς δημοτικὸς ἔρχων ἐκοπίασε νὰ ἐνυμοτομήσῃ

Δέν θά όπουμησωμεν ὅτι ὡς δημοτικὸς ἀρχῶν εκούσιας να είναι
νέαν ὁδόν, ὅτι ἄνευ τοῦ **Φιλάνυμονος** Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς δὲν θὰ ὑπῆρχεν,
οὐτε ἵσως **Παναθηναϊκὸν στάδιον**. Θὰ ὄμοιογήσωμεν ὅμως, ὅτι ὁ **Φιλάνυμον**
εἶναι ἀναπλήρωτος ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶχε πολλοὺς Φιλήμονας, ἐνθουσιώδεις τοῦ
καλοῦ λάτρας, πατριώτας γυνησίους. Ἀλλ' ἀκριβῶς τοιοῦτος ἀνήρ, μὴ πρωτιστο-
μος νὰ σφεσθῇ ἐν τῷ τάφῳ, πρέπει νὰ πρόκειται παράδειγμα τιμίον βίου καλ-
μεγαλοπράγμονος.

μεγαλοπράγμονος.
Είτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Αἰώνος», εἴτε ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ βῆματος,
εἴτε ἀπὸ τῆς Λαϊκῆς Πυνκός ἀντήχει ἡ σθεναρὰ αὐτοῦ φωνὴ, καὶ πρὸς μίαν
πάντοτε ἐφέρετο πηγὴν ἡ γενναιαία ἔμπρεσσίς του, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ περὶ τὸ
μέρα αὐτῆς ἵνδαλμα συνεκρότει τὰς κρατερὰς ἑκείνας γιγαντομαχίας, ὃν δὲ
‘Ελληνικὸς Τύπος ἀπὸ πολλοῦ δυστυχεῖας ἀπώλεσε καὶ τὴν ισχὺν καὶ τὴν ἔξιν. . .

Ελληνικού Τύπου και...
Έχασθη τόση δράσης ως ερμονογός! Διάνοια τόσον εύρεια: Εν τῷ Φανταστικῷ
ἀνέξων τὰ ἀρχαῖα ίδεώδη, ύπενυδόμενα τὰς ἴριδόχρους ἀκτίνας τοῦ Ἑλληνικοῦ
μέλλοντος, οὐδὲ ἡτοί ἡ φλογερωτέρα ἐγγύότησις. Καὶ ἔπειτεν ἡ μνήμη τον τὰ ἥραι
ἡδη διὰ τοὺς συγχρόνους δημοσιογράφους πλέον ἡ ζωηρά. 'Αλλ' ὁ πυρετὸς τῆς
σημερινῆς κερδατοθηρίας ἐμάρανε τὸ καθῆκον τοῦτο. Καὶ ὅτε πόρι τινος συνε-
πληρώθη ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ **Τιμολέοντος Φιλάνυμονος**, οὐδαμοῦ,
ἔτσι ταντακτικοῦ θραύσματος οὐδενα παρατητέονταν. Αὐτὸν τοῦτον ἐφημερίδων,
εἰδε τις νὰ γίνηται μνεία, νὰ χύνηται ἐν ἀναμνηστήριον δάκρυ, νὰ στεφανοῦνται ὁ
τάφος του ἀπὸ ἔνα δάφνινον στέφανον! Καὶ εἶναι τόσοι τάφοι, οἱ ὅποιοι μάτην
ἀναμένουν τοὺς ἐπιβαλλομένους αὐτοὺς τῆς εὐγνωμοσύνης φόρους, ὡστε ἡ φωνή
των — φωνὴ νεκρῶν — θὰ ἥτο πολὺ πικρὰ ἀφύπνισις διὰ τοὺς κωφοὺς τῆς σήμε-
ρον βιοπαλαιστές!

λον βιοπαλαιστας !
'Αλλ' ζη ! Έκεινος οστις ξῶν κατεφόρνει τῶν ἐπιδεικτιῶν τιμῶν, αναζητω
τὴν ικανοποίησιν ἐν μόνῃ τῇ εὐσυνειδήτῳ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος, δὲν εἰναι
δυνατὸν νὰ βαργυρωμῇ ἐν τῇ γαλήνῃ ἐκείνῃ, ητις ἔξοχως δικαιοῦται ξωῆς
ἀνεσπέον· ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΤΙΜ. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Φιλαρατέ μωρ κ. Ἀρδένη,

Αθήναι 16 Φεβρουαρίου 1894

«Ἐλαβον τοὺς δύο Τόμους τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» τοῦ 1894, εὐχαριστῶ δ' ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν παλὴν ἐνθυμησίν Σας, ἐπίσης καὶ δι' ἣν εἴχετε παλωσύνην νὰ πατεχωρίσητε ἐν τῷ τεύχῃ τὴν περὶ ἐμοῦ βιογραφικὴν σημείωσιν τοῦ παλοῦ φίλον κ. Καλλισπέρη. Δυστυχῶς δὲν ἡδυνήθην νὰ πείσω τὸν ἐνθουσιώδη νέον, ὅπως ἀναβάλῃ εἰς ἄλλους παιδοὺς τὴν σημείωσιν ταύτην· διότι δὲν ξρίνω, ὅτι ἔγενόμην ἀντάξιος τοιαύτης ἐργασίας. Ἄλλ' ὁ κ. Καλλισπέρης δμοιάζει πρὸς ἐμὲ ἐν τούτῳ, ὅστις σπανίως ἥκοντον τὰς παρορμήσεις τῶν πρεσβυτέρων μου. Ἐλάττωμα καὶ προτέρημα—τοῦτο τῆς θερμῆς υερτητος. Ἄς μὴ ξητᾶμεν, νὰ διευθύνωμεν τὰ πάντα, ἀφοῦ γινώσκομεν, ὅτι ἐλάχιστα τὰ ἀφ' ἡμῶν ἔξαρτωμενα.

Τῆς ὑμετέρας ἀλληλῶς ὧραίας καὶ πάντοτε ἐνδιαφερούσης «Ποικίλης Στοᾶς» ἔχω ὅλην τὴν σειρὰν πλὴν τῶν ἑταῖρων 1882 καὶ 1893, ἀτινα ἐὰν ἔχητε, εὐγνωμόνως θέλω δεχθῆ, εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου περισπονδάστον ὑμῶν ἔργον, ἐν φόρῳ δυνάμενος καὶ γινώσκων νὰ ὠφεληθῇ ἐν τῶν λαμπρῶν βιβλίων, πολλὰ ἔχει ν' ἀνενόη τὰ κρησίμα Αἰτοῦμαι συγγνόμην διὰ τὴν τόλμην μου· ἀλλὰ πρὸς ἀγαπητοὺς Συναδέλφους, καὶ μάλιστα νεακούς, εἶνε συγγνωστὴ τόλμη τις ἐκ μέρους τῶν πρεσβυτέρων.

Ἐνχαριστῶν καὶ πάλιν ὑμᾶς εἰλικρινῶς, ἐπὶ τῇ ενοίᾳ ὑμῶν καὶ ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ περὶ ἐμοῦ γνώμῃ, διατελὼ δὲν εἶναι ὑμέτερος

† ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ

Σ. Δ. Π. Σ. Εύτυχεῖ δὲ «Ποικίλη Στοά» νὰ στολίσῃ ἐφέτος τὰς σελιδας της διὰ τῆς κατωτέρῳ δημοσιευμένης σπουδαιοτάτης διατριβῆς τοῦ Τιμολέοντος Φιλήμονος. Εἶναι τὸ τελευταῖον ὅλως ἀνέκδοτον ἄρθρον, ὅπερ διλιγίστας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐχορήγησεν ὑμῶν ὁ ὑπέροχος ἐργάτης τοῦ καλάμου, ἐν ἀληθεῖ ἐνθουσιασμῷ καὶ ἔξι ἰδίας ἐκτιμήσεως τιμῆσας οὐχὶ ἀπαξ τὴν «Ποικίλην Στοάν» διὰ τῆς περιβλέπτου συνεργασίας του. Πεπείσμεθα, ὅτι αἱ σελίδες αὗται θ' ἀναγνωσθῶσι μετ' ἴδιου ἐνδιαφέροντος, διότι ἀληλῶς τὸ ἔργον τῆς 3^{ης} Σεπτεμβρίου, τοῦ μέγαν χαράξαν σταθμὸν ἐν τῇ Ιστορίᾳ τοῦ Βασιλείου. «Ἐθνοῦς, ἐν τῇ ἀριστοτεχνικῇ γραφίδι τοῦ Τ. Φιλήμονος, εύρισκει τὸν εὐγενέστερον κριτὴν τῆς Ιστορίας τῶν ἑκ τοῦ μεγάλου ἐκείνου γεγονότος μετέπειτα χρόνων καὶ περιστάσεων. Υπὲρ πάντα ἄλλον δὲ Φιλήμων, δὲ ἀδάμαστος ἐκείνος ἀθλητὴς τριακονταετῶν ἀγώνων ἐν ὑπερανθρώπῳ ἡρεμίᾳ ψυχῆς, καὶ ἐκ προσωπικοῦ λόγου ἐπιτακτικοῦ, δικαιοῦται νὰ χαρακτηρίσῃ ἐξόχως τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας τῆς 3^{ης} Σεπτεμβρίου τοῦ 1893, ἐν σχέσει πρὸς τὸ πρὸ πεντηκονταετίας δυντελεσθὲν ἔργον, διότι καὶ ὁ «Αἰών», ὃν δὲ ἀδιδύμος πατήρ αὐτοῦ ἵδρυσεν ἀπὸ τοῦ 1838, οὐδὲ τὴν σύνταξιν διεδέχθη καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν δὲ Τιμ. Φιλήμων, οὐ μόνον συνέστη ἀποκλειστικῶς πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ τελεσθέντος ἔργου τῆς Συνταγματικῆς Μεταπολιτεύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρωταγωνιστήσασιν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐκείνῳ ἡριθμήθη, φέρων οὕτω κατὰ μέτρον ἀνάλογον τὴν εὐθύνην ἐπὶ τοῖς γινομένοις, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐτῆς . . .

Ἡ «Ποικίλη Στοά» περιοκόσμουσα μὲ τὰ τελευταῖα ἀνθρ. τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀγάπης αὐτῆς τὸ τεττικημένον ὄνομα τοῦ ἐπιφανεστέρου τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων, ἐν ἀληθεῖ ὑπερηφανείᾳ φιλοξενεῖ καὶ τὸ τελευταῖον ἄρθρον τοῦ ἐξόχου ἐκείνου πολίτου καὶ παλαιμάχου προμάχου τῶν πολιτειακῶν θεσμῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων . . .